

SREČNO NOVO LETO 2015

Prispeval Roman Leljak

Sreda, 31 December 2014 18:34 - Zadnjič posodobljeno Sreda, 31 December 2014 18:45

V PRIHAJAJOČEM LETU SI ŽELIM SAMO, DA NJADEM GROB STJEPANA CRNOGORCA

IN GA VRNEM SVOJCEM.

V upanju, da dočakamo svobodbo sonce že v letu 2015, želim vsem toplo in mirno

leto.

Posebno se zahvaljujem vsem kupcem mojih knjig, ki mi na ta način omogočajo

raziskovanje naše zamolčane zgodne zgodovine.

ROMAN LELJAK

Dragi Stjepan.

Nikoli se nisva in se ne bova srečala. Mogoče enkrat, ko bo konec tudi mojega življenja, takrat te poiščem in ti povem, da si mi postal tako blizu sredi tistih porumenelih papirjev, med katerimi sem iskal resnico in našel tebe.

O Bog, kako smo žalostni in hkrati nemočni. Kako žalosten si moral biti ti, Stjepan, poln življenja in visokih načrtov, na pragu življenja in hkrati ob prepadu v smrt? Vedel si, še nekaj ur in konec bo. Vedel si, da umiraš nedolžen, vendar ni nihče hotel slišati tvoje resnice.

Za starše, brate in sestre si bil otrok, nežen angel, ki se mu ni mogel razcveteti nasmeh, katerega glas, ki jih je osrečeval, je utihnil za vedno. O Bog, zakaj se je to zgodilo?

Starša te nista mogla stisniti k sebi, čeprav si bil tako blizu. Bratje in sestre so te čutili v svojem srcu, te iskali in upali. Upali zaman. Nič več jih ne moreš razveseliti s svojim veselim pogledom, jim zašepetati nežnih besed in tiho objeti. Nikoli več.

Tam nekje, Bog ve kje, morda v objemu gozdov, ležiš s svojo resnico na nemih ustnicah, vendar z vedenjem, da si samo ljubil in želel biti ljubljen. Tvoj novi dom krasi divje cvetje, nad njim tiho pošumevajo veje z nežnimi listi. Narava se te spominja in te obdaruje, z vsakim letnim časom bogato. Spomladi z nežno zelenino, poleti s sončno toploto, jeseni s škrlatnim zlatom in pozimi s spokojno belino.. Ne morejo pa spomina nate s cvetjem in drobnim plamenčkom sveče počastiti tvoji ljubljani, ker ne poznajo zabrisanih in skritih poti do tvojega novega doma.

Življenje tvojih dragih je šlo naprej. Ko so se sklanjali nad zibeljo novih članov družine, katerih nikoli v življenju nisi mogel videti, se je v petju uspavank slišala tiha molitev zate. In upanje. Upanje, da se vrneš. V tihi pesmi tvoje matere se je čutila vsa ljubezen do sina, bil si ji blizu, pa vendar tako daleč. Mrtvega bi te poljubila na oči in ti tiho zašepetala: »Spi, mirno spi, moj Stjepan, ko bo konec boja in težav, se srečamo pri Bogu.«

Vsakokrat, ko je zazvonil telefon, so tvoji domači zadrhteli in čakali novic o tebi. Da si živ, to so čakali, čeprav so v srcu čutili drugače. Smrt je vendar tako težko razumeti, še težje sprejeti.

Spet je zazvonil telefon. Slušalko je dvignila tvoja sestra, danes častna sestra Bernardina, tista,

kateri si namenil svoje zadnje pismo.

Resnico sem poskušal povedati čim lepše, vendar to resnico je bilo težko povedati lepo:

»Sporočam vam, da sem našel vašega Stjepana. Ubila ga je slovenska UDBA.«

Na drugi strani žice je bila mrtva tišina. Nisem mogel videti tvoje sestre, samo njeno tišino sem slišal, prav do dna duše je rezala ta tišina. In spomnil sem se Kristusa, ko se je pod podobo kruha sklonil k ljudem. Jokali so in bili srečni. Tudi tvoja sestra je zajokala in bila hkrati srečna. Začutil sem, da si ponovno rojen, ponovno najden sin. Tudi jaz sem bil srečen, saj sem te prinesel nazaj v njihovo bližino.

Sestra je poklicala sestre in brate in, na žalost tebi neznane sorodnike, jim povedala za tvojo daritev, jim izročila hostijo tvojega bitja in z njo lepe misli in spomin nate. V njihovih srcih živiš naprej.

Iz visokih sten tvojega doma in zarje za njimi nam sporočaš, da je konec trpljenja. Konec je upanja, da te bodo še kdaj videli živega. Resnica je postala kamen. Kamen v srcu in na duši. Te resnice nihče več ne more skaliti.

S to resnico tvoj glas danes prebuja tudi Slovenijo in zahteva pravico. Krvniki so dobili imena, Gorenc, Mužič, Orožen, Frankl. Stopili bodo pred obraz resnice in pravice.. Vzeli so ti pravico do življenja, tvoji krvniki, danes plačujejo za to.

Naj bo močna tvoja pravica, naj se dotakne slehernega srca, naj se sliši, da nisi umrl zaman, dragi Stjepan.